# درس 10

1 دعا

رهبر گروه: دعا کنید و اعضای گروه و نیز این درس را که راجع به موعظهٔ ملکوت خدا است، به خداوند بسپارید.

2 در میان گذاشتنِ آموخته‌ها (15 دقیقه)

اول سموئیل

هر یك به‌نوبت و به‌طور خلاصه برای دیگران تعریف کنید که در خلال یکی از «اوقات خلوتی» که به مطالعه قسمت‌های تعیین‌شده از کتابمقدس مشغول بوده‌اید، چه آموخته‌اید (اول سموئیل 15، 16، 17، 18)، (یا یادداشتهایی را که در اوقات خلوت خود نوشته‌اید، بخوانید ).

به کسی که صحبت می‌کند خوب گوش کنید، سخنانش را جدی بگیرید و او را بپذیرید. در مورد آنچه می‌گوید بحث نکنید.

3 به خاطر سپردن (5 دقیقه)

عنوان مجموعه: رومیان

دو به دو مرور کنید. رومیان 2:15

4 بررسی کتابمقدس (90 دقیقه)

رومیان 1:3-20

مقدمه:

پولس رسول در کتاب رومیان فصل اول، نشان می‌دهد که غیریهودیان مورد خشم و غضب خدا قرار گرفته‌اند و محتاج‌اند که از جانب خدا عادل شمرده شوند. و همچنین در فصل دوم نشان می‌دهد که خشم و غضب خدا بر یهودیان نیز افروخته شده است و بدین‌سبب آنان نیز به عادل شمرده شدن نیازمندند. او در 1:3-20 مخالفت‌هایی را که یهودیان علیه تعالیم او نشان می‌دادند، مردود می‌شمارد و تأکید می‌کند که هیچکس، نه یهودیان و نه غیریهودیان در نظر خدا عادل نیستند. او این حقیقت را بر اساس کلام خدا به اثبات می‌رساند.

گام 1: قرائت

قرائت: رومیان 1:3-20 را با هم بخوانیم.

هر یك از ما به‌نوبت یك آیه را بخوانیم تا قرائت تکمیل شود.

گام 2: کشف کردن

ملاحظه: کدام حقیقت در این بخش برای شما مهم است؟

یا: کدام حقیقت در این بخش فکرتان یا قلبتان را لمس می‌کند؟

یادداشت: یك یا دو حقیقت را که درك می‌کنید کشف نمایید، در موردشان تفکر کنید، و فکرتان را در دفترتان یادداشت کنید.

در میان گذاشتن: (پس از آنکه اعضای گروه وقتی را به فکر کردن و یادداشت کردن گذراندند، بخواهید که به‌نوبت افکارشان را در میان بگذارند).

حالا به‌نوبت آنچه را که کشف کرده‌ایم، با یکدیگر در میان بگذاریم.

(سطور بعدی نمونه‌ای است از اینکه چطور افراد کشفیات خود را در میان می‌گذارند. به یاد داشته باشید که در هر گروه کوچك، اعضای گروه مطالب متفاوتی را با هم در میان خواهند گذاشت، و نه الزاماً مطالب ذیل را.)

کشف. رومیان 1:3-8 برای من حاوی حقیقتی است مهم. «پولس رسول در این قسمت مخالفت‌های یهودیان علیه تعالیمش را رد می‌کند، این تعلیم را که یهودیان و غیریهودیان در حضور خدا محکوم‌اند.» هرگاه مسیحیان حقیقت را اعلام می‌کنند، مخالفانشان اعتراضاتی وارد می‌آورند که ثابت کنند مسیحیان در اشتباه‌اند. به همین‌سان، یهودیانی که مخالف انجیلی بودند که پولس بشارت می‌داد، در صدد برآمدند تا او را در نزد مردمان خوار و بی‌اعتبار سازند. یهودیان به همان شکل که مخالف انبیای عهدعتیق و مخالف عیسی مسیح در دوران عهدجدید بودند، با پولس رسول نیز به مخالفت برخاستند. مطابق متی 3:9 و یوحنا 8:33، یهودیان شدیداً بر این باور بودند که خدا تبار ابراهیم را به‌عنوان قوم خاص خود برگزیده است. و مادامی که آنها بر اساس شریعت، و به‌طور خاص بر اساس ختنه، رابطهٔ خود را با خدا نگاه دارند، هرگز مانند غیریهودیان محکوم نخواهند شد! آنان این‌گونه می‌پنداشتند که ملکوت و پادشاهی جاودان خدا فقط به یهودیان بخشیده خواهد شد. و نیز چنین فرض می‌کردند که این پادشاهی به آنان بخشیده خواهد شد، صرف نظر از این که گناهکارند یا نه، و یا این‌که مطیع خدا هستند یا نه.

یهودیان با تعلیم پولس در فصل دوم رومیان، مبنی بر این‌که یهودیان نیز همچون غیریهودیان در روز داوری محکوم و مجازات خواهند شد، به شدت مخالفت می‌ورزیدند. آنان دو ایراد عمده بر این تعلیم وارد می‌آوردند: اول این‌که می‌گفتند خدا به یهودیان امتیازات و افتخاراتی بخشیده است که امت‌ها (غیریهودیان) از آن محروم‌اند. آنان بر این باور بودند که یهودیان بر اساس این امتیازات و افتخارات همواره قوم خدا خواهند بود و خدا هرگز آنان را طرد نخواهد کرد. دیگر این‌که می‌گفتند خدا بر اساس وعدهٔ خود ملزم است که عهد خویش را با یهودیان نگاه دارد، صرف نظر از بی‌وفایی و پیمان‌شکنی آنان.
اما روح‌القدس به پولس حکمت بخشید تا بداند چگونه بر مخالفت‌های یهودیانِ بی‌ایمان غلبه کند. مایهٔ تشویق و دلگرمی است که بدانیم مخالفان پولس نتوانستند در برابر حکمتی که روح خدا به او عطا فرمود، بایستاند (متی 10:17-20 و اعمال 6:9-10)!

کشف. رومیان 3:9-20 برای من حاوی حقیقت بسیار مهمی است. «پولس رسول در این قسمت، بر اساس کلام خدا، آموزهٔ خود را مبنی بر این که یهودیان و امت‌ها در حضور خدا گناهکارند، به اثبات می‌رساند.» او پس از رد کردن مباحثات بی‌پایه و اساس مخالفان، مباحثات خود را در 1:18 تا 3:8 جمع‌بندی می‌کند و می‌گوید که در خصوص عادل شمرده شدن، یهودیان هیچ امتیازی بر غیریهودیان ندارند. هیچ انسانی برتر از انسان دیگر نیست. تمامی مردمان زیر یوغ بردگی و فساد گناه قرار دارند و بدین‌سان در نظر خدا محکوم به مرگ و تباهی‌اند (آیهٔ 9).
پولس رسول در 3:10-18، بر اساس گواهی کلام خدا، آموزهٔ جهان‌شمول بودن گناه را به اثبات می‌رساند. و با استناد به قسمت‌های معروفی از کتاب‌های عهدعتیق یهودیان، محکومیتشان را اثبات می‌کند. و منازعات و مخالفت‌های یهودیان با کلام مقتدرِ خودِ خدا پایان می‌پذیرد!
پولس نتیجه می‌گیرد که مکاشفهٔ خاص خدا که در کتاب‌مقدس اعطا شده، خطاب به تمامی آنانی است که با این مکاشفه آشنا هستند. این مکاشفه دهان تمامی آنانی را که گناهکار بودنشان را انکار می‌کنند، می‌بندد. در روز داوری تمامی انسانها در مقابل تخت داوری خدا خواهند ایستاد و بر اساس اعمالشان قضاوت و داوری خواهند شد. خدا انسانها را به‌خاطر افکار، احساسات، انگیزه‌ها و اعمال و رفتارشان مسؤول و متعهد می‌داند. او حتی يك انسان را به‌خاطر رعایت اصول و احکام شریعت عادل نخواهد شمرد! شریعت نمی‌تواند حتی يك انسان را در حضور خدا عادل سازد. اما در عوض انسانها را بر گناهکار بودن و و بر نیازشان به عدالت خدا واقف و عارف می‌سازد.

گام 3: سؤال
ملاحظه: از این بخش چه چیزی مایلید از گروه بپرسید؟
سعی کنیم همه حقایق موجود در رومیان 3:1-20 را درك کنیم و در مورد مطالبی که درك نمی‌کنیم، سؤال کنیم.
یادداشت: سؤال خود را تا حد امکان روشن طرح کنید. سپس آن را در دفترتان بنویسید.
در میان گذاشتن: (پس از آنکه اعضای گروه وقتی را به تفکر و یادداشت کردن گذراندند، اجازه دهید ابتدا هر کس نظرات خود را مطرح کند.)
بحث: (سپس چند تا از این سؤالات را انتخاب کنید و بکوشید در بارهٔ آنها در گروه بحث کنید و پاسخشان را بیابید.)
(مطالب ذیل نمونه‌هایی است از سؤالاتی که ممکن است محصلین مطرح کنند؛ همچنین تذکراتی برای بحث در بارهٔ سؤالات ارائه شده است.)
سؤال 1- (3:1-2). «چرا امتیازات و افتخاراتی که خدا به اسرائیل داده بود، نمی‌تواند ضمانتی برای عادل شمرده شدن آنها باشد؟»
یادداشتها. پولس رسول در فصل دوم رساله به رومیان چنین نتیجه می‌گیرد که یهودیان همانند امت‌ها نمی‌توانند از خشم و غضب خدا بگریزند. یهودیان نیز مورد داوری و مجازات قرار خواهند گرفت، نه بر اساس افتخارات و امتیازاتی که خدا به آنان عطا کرده بود بلکه بر اساس اعمالشان و با توجه به این‌که تا چه میزان مکاشفهٔ خدا را درك کرده‌اند.
یهودیان با این نتیجه‌گیری پولس به مخالفت برخاستند چرا که باور داشتند با امتیازات و افتخاراتی که یهودیان تا آن زمان دریافت کرده‌اند ناهمگون و ناسازگار است. آنان بر این باور بودند که تمامی افتخارات و امتیازاتی که خدا به آنها عطا کرده، مؤید این است که آنان را پذیرفته است و هرگز نیز ترکشان نخواهد کرد.
پولس رسول بر این حقیقت صحه می‌گذارد که یهودیان از این افتخارات برخوردار بوده‌اند (9:4-5؛ افسسیان 2:11-12). یکی از امتیازات یهودیان این بود که کلام خدا به آنان سپرده شده بود (آیهٔ 2). این کلام مآلاً به ثبت رسید تا کتاب تورات و کتب انبیا را تشکیل دهد (آیهٔ 21) که همان عهدعتیق باشد (لوقا 24:25-27،44-45؛ یوحنا 5:45-47).
بااینحال پولس رسول تأکید می‌ورزد که هیچ‌يك از امتیازات یهودیان ضمانتی برای عادل شمرده شدن و یا نجاتشان نیست! به‌عنوان مثال، همین تورات و کتب انبیا مردمان (و یهودیان) را به بی‌عدالتی محکوم می‌کنند (10-18)! لذا یهودیان به‌خاطر افتخارات و امتیازاتشان عادل نیستند و عادل نیز شمرده نخواهند شد ! هیچ‌يك از افتخاراتشان آنان را در مقابل خشم خدا در روز داوری محافظت نخواهد کرد.

سپس پولس رسول اعلام می‌کند که همه انسانها (یهودیان و غیریهودیان) تنها با ایمان به مسیح می‌توانند عادل شمرده شوند (آیة 22).

سؤال 2- (3:3-4) «چرا امانت و وفاداری خدا به وعده‌هایش نمی‌تواند ضمانتی باشد بر اینکه یهودیان عادل شمرده خواهند شد؟»

یادداشتها. یهودیان به پولس اعتراض می‌کردند که نتیجه‌گیری او با امانت خدا به وعده‌هایش به اسرائیل فاقد انسجام است. یهودیان بر این باور بودند که خدا به وعده‌هایش امین می‌ماند، حتی اگر اسرائیلیان به خدا امین و وفادار نمانند. ایشان به‌اشتباه اعتقاد داشتند که بی‌وفایی ایشان هرچقدر هم بزرگ باشد، باز امانت خدا به وعده‌هایش تضمین‌کنندهٔ عدالت ایشان می‌باشد.

پولس نیز معتقد است که امانت و وفاداری خدا خدشه‌ناپذیر است. وفاداری او، حتی وفاداری او به قومش اسرائیل، هرگز زیر سؤال نخواهد رفت. اما آنچه زیر سؤال خواهد رفت بی‌وفایی اسرائیل است! بی‌وفایی اسرائیلیان از این امر آشکار می‌شود که آنان مفاد عهد و پیمانی را که با خدا بسته بودند به‌جا نمی‌آورند. به‌عنوان مثال در تورات و کتب انبیا، بزرگترین پادشاه یهودیان اعتراف می‌کند که کاملاً ناعادل و ناصالح است. او خود را بدکار می‌داند، هر چند بر کمال عدالت خدا شهادت می‌دهد (مزمور 51:4)! این نمونه از عهدعتیق گواه بر آن است که آن کسی که همواره عادل و پارسا است، خدا است نه یهودیان. وعده‌هایی که خدا به یهودیان داده بود همه مشروط بودند - و شرط آن وعده‌ها همانا ایمان و اطاعت بود. خدا تا زمانی به وعده‌های خود امین می‌ماند که یهودیان نسبت به شروط وعده‌ها وفادار بمانند. اما آنگاه که یهودیان شروط لازمه را رعایت نکنند، خدا نیز خود را متعهد نمی‌داند که وعده‌هایش را به انجام رساند.

سؤال 3- (3:5-8). چرا عدالت خدا ضمانتی برای عادل شمرده شدن یهودیان نیست؟

یادداشتها. یهودیان بر مبنای علتی نادرست بر این باور بودند که در روز داوری نهایی، از داوری عادلانهٔ خدا معاف خواهند بود. آنان استدلال کرده، می‌گفتند که «بی‌عدالتی آنان باعث آشکار شدن عدالت خدا شده است.» نیز بر این باور بودند که هرقدر تضاد بی‌عدالتی آنان با عدالت خدا بیشتر باشد، عدالت خدا صفات عادله خدا روشنتر خواهد درخشید، و مردم راحت‌تر خواهند دید که عدالت خدا چقدر عظیم بوده است (آیة 5)! سپس چنین استدلال می‌کردند که اگر بی‌عدالتی و ناپارسایی یهودیان باعث جلال خدا و آشکار شدن عدالت و وفاداری او است، پس اگر خدا آنان را به‌سبب گناهانشان محکوم کند، عادل نخواهد بود (آیة 7)! اما پولس رسول می‌گوید چنین دلیل و برهانی نه تنها شریرانه بلکه بی‌پایه و اساس است. شریرانه است زیرا که خدا را همچنان یهودیان ناعادل می‌شمارد. اگر خدا شرارت را محکوم و مجازات نکند، ناعادل خواهد بود! و بی‌پایه و اساس است به دو دلیل:

1- «استدلال یهودیان غیرقابل دفاع است، زیرا غیریهودیانِ شریر نیز می‌توانند به همان استدلال استناد کنند.» اگر دلیل و برهان یهودیان صحت داشته باشد، پس غیریهودیان شریر نیز خواهند توانست همچون یهودیان به این دلیل و برهان استناد کنند. و در نتیجه خدا نمی‌تواند هیچ‌یك از مردم دنیا را داوری کند (آیة 6)!

2- «استدلال یهودیان غیرقابل دفاع است، زیرا تمامی تعالیمی که انسانها را به‌سوی مسائل غیراخلاقی سوق می‌دهد، دروغ‌اند.» پس اگر برهان یهودیان صحت می‌داشت، می‌شد از آن آموزه‌ای غیراخلاقی نیز استنتاج کرد که می‌گوید: «هرچه انسانها بیشتر به شرارت و مسایل غیراخلاقی دامن بزنند، نتایج مثبت بیشتری در پی خواهد داشت!» یا این‌که بگوییم «هر قدر مردمان بیشتر گناه کنند، خدا را بیشتر جلال خواهند داد!» در صورتی که این آموزه‌ای است شریر و ناصحیح، زیرا با این شعار که «بیایید به انجام شرارت و گناه بپردازیم تا شاید نیکویی از آن پدید آید!» مردمان را به انجام هرچه بیشتر اعمال شریرانه و گناه‌آلود تشویق و ترغیب می‌کند. وقتی پولس رسول تعلیم می‌داد که «انسانها نه با انجام اعمال شریعت، بلکه با فیض خدا نجات می‌یابند»، برخی از مخالفانش، او را به ترویج چنین آموزه‌ای متهم کرده بودند. مشکل آنان این بود که تعلیم پولس را اشتباه درك کرده بودند و فکر می‌کردند پیام مسیحیت که همانا نجات از طریق فیض است، بدین معنا است که انسانها می‌توانند زندگی گناه‌آلودشان را ادامه دهند و خدا نیز صرف‌نظر از زندگی و اعمال گناه‌آلودشان آنان را می‌بخشاید و عادل می‌شمارد. پولس رسول از بحث خود چنین نتیجه می‌گیرد که خدا هر کس را که بر چنین آموزه‌ای دروغین استناد کند، به یقین محکوم می‌شمارد (آیة 8).

یهودیان به سه دلیل و برهان اشتباه، استناد می‌کردند:

- وعده‌های خدا (امتیازات و افتخاراتی که به یهودیان بخشیده است) ضمانتی است بر این‌که یهودیان هرگز محکوم نخواهند شد.
- وفاداری خدا (صرف نظر از بی‌وفایی یهودیان) ضمانتی است بر عدم محکومیت یهودیان.
- جلال خدا (که با شرارت و گناه یهودیان بیشتر می‌شود) یهودیان را از محکومیت خواهد رهاند.

این استدلالات یهودیان گواه این است که هر تعلیم (آموزه‌ای) که در تضاد با اصول و اخلاقیات مسیحی باشد، دروغین و اشتباه است، صرف نظر از این‌که چقدر خوشایند به‌نظر برسد!

سؤال 4- (3:10-18). «پولس رسول چگونه این آموزهٔ خود را که می‌گوید یهودیان و غیریهودیان، هردو در مقابل خدا محکوم‌اند، به اثبات می‌رساند؟»

یادداشت.

1- کتاب‌مقدس به عنوان مرجع تعالیم و آموزه‌ها و راهنمای اصول زندگی. پولس پس از رد استدلالات نادرست یهودیان، با استناد به رومیان 1:18 تا 3:8 می‌گوید که یهودیان برای عادل شمرده شدن، هیچ برتری و امتیازی نسبت به غیریهودیان ندارند. و برای اثبات این مدعای خود چندین قسمت از کتب عهدعتیق را نیز نقل قول می‌کند. و این نشان می‌دهد که کلام خدا مرجع اقتدار است نه آنچه یهودیان باور دارند و ادعا می‌کنند! کتاب‌مقدس مرجع نهایی تعالیم و اصول و راهنمای زندگی مسیحیان است.

کتاب‌مقدس می‌گوید تمامی مردمان بدون استثنا به گناه آلوده‌اند و تحت حاکمیت و قدرت گناه به‌سر می‌برند و بدین‌سان خدا نیز عادلانه حکم به محکومیتشان می‌دهد (آیهٔ 9). پولس آموزهٔ جهان‌شمول بودن گناه را با نقل‌قولی از کلام خدا به اثبات می‌رساند. او قسمت‌های متعددی از عهدعتیق را گواه می‌گیرد تا نشان دهد که کتب مقدس خود یهودیان، آنان را محکوم می‌کند!

2- جهان‌شمول بودن بی‌عدالتی انسان. آیات 10-12 نقل قولی است از مزامیر 14:1-3 و 53:1-3. «کسی عادل نیست، حتی یکی هم نی»؛ «کسی فهیم و طالب خدا نیست» و بر میزان سقوط و تباهی خود آگاهی ندارد. «هیچ کس طالب خدا نیست» و این بدین معنا است که هیچ کس در پی آن نیست که خدا را عبادت و خدمت کند. هر کس به‌طور طبیعی یا فی‌نفسه، از راه درستی که به‌سوی خدا منتهی است، دوری می‌گزیند. «همه گمراه و جمیعاً باطل گردیده‌اند»، و این بدین معنا است که از لحاظ اخلاقی منحرف و فاسد شده‌اند. «نیکوکاری نیست، یکی هم نی»، نیکو بدان معنا که خدا آن را نیکو بشمارد. هیچ عمل نیكِ انسانی نیست که بتواند خشم و غضب عادلانهٔ خدا علیه گناه را فرو نشاند. در روز داوری، اعمال نیكِ انسان به او کمکی نخواهند کرد! پس بدین‌سان کتاب‌مقدس بر جهان‌شمول بودنِ انحراف و فساد اخلاقی و روحانی انسان گواه می‌دهد.

3- «شرارت در گفتار.» آیات 13-14 نقل قولی است از مزامیر 5:9 و 10:7 و 140:3. همیشه مردمانی هستند که اعتراض می‌کنند. مدعی هستند که گناهکار نیستند و از لحاظ اخلاقی فاسد و منحرف نشده‌اند. و می‌گویند چون قتل و دزدی نمی‌کنند، پس گناهکار نیستند! اما پولس رسول به سخنان شریرانه انسان اشاره می‌کند و بر اساس آن او را محکوم می‌شمارد. تمامی مردمان و حتی آنان که محترم و پارسا شمرده می‌شوند، از طریق بیان و گفتار خود گناه ورزیده‌اند. کلام بد و اهانت‌آمیزی که از دهان انسان بیرون می‌آید، می‌تواند مانند زهری کشنده یا بوی تعفنی باشد که از قبر بیرون می‌آید. دروغ، فریب، لعنت و دشنام و هر سخن تلخی که از دهان آدمی بیرون می‌آید، گویای تفکرات و انگیزهٔ قلبی او است، و نشان می‌دهد که تا چه میزان دچار انحراف و فساد اخلاقی شده است.

4- «شرارت اعمال.» آیات 15-17 نقل قولی است از اشعیا 59:7-8. این آیات گواهی می‌دهند که انسان با اعمال خشونت‌آمیز که موجب قتل و ویرانی است، گناه می‌کند. «پایهای ایشان برای خون ریختن شتابان است.» این بدان معنا است که افراد با کوچکترین تحریکی، دست به قتل می‌زنند! «هلاکت و پریشانی» شیوهٔ زندگی مردمان روی زمین است. مردم اغلب برای آغاز جنگ، دلایلی می‌تراشند، حتی دلیلی نظیر «جنگ مقدس»؛ اما اغلب دلایلشان ناعادلانه و غیرقابل توجیه است! ماحصل تمامی جنگها، ویرانی و تشویشی است ورای تصور انسان. انسانها به‌طور طبیعی «طریق سلامتی» را نمی‌دانند. و این بدان معنا است که هرگز «در صدد بر نیامده‌اند» تا این طریق را بدانند زیرا همواره درگیر خشونت‌اند. بدین‌سان، درگیر بودن دائمی انسانها در دام خشونت و جنگ نیز گواهی است بر فساد و انحراف اخلاقی و روحانی‌شان.

5- «بی‌خدایی و بی‌دینی.» آیات 15-17 نقل قولی است از مزمور 36:1. انسانها به‌طور طبیعی یا فی‌نفسه برای خدا حرمتی قائل نیستند. به خدا اعتماد و توکل نمی‌کنند. در مقابل او هیچ‌گونه فروتنی نشان نمی‌دهند و از مجازات و داوری او خوفی به دل راه نمی‌دهند. چنان رفتار می‌کنند که گویی خدایی نیست. به‌گونه‌ای زندگی می‌کنند که گویی هرگز حساب کار خود را به خدا پس نخواهند داد. پس بدین‌سان، بی‌حرمتی نسبت به خدا نیز گواهی است بر این‌که فساد و انحراف اخلاقی و روحانی بشر امری است جهان‌شمول. عهدجدید و عهدعتیق، هر دو بر جهان‌شمول بودن تباهی و فساد اخلاقی انسان گواه می‌دهند.

سؤال 5- (3:19-20). «نتیجه‌گیری نهایی پولس از استدلال خود مبنی بر این که یهودیان و غیریهودیان هر دو در مقابل خدا محکوم‌اند، چیست؟»

یادداشتها

1- «نتیجه‌گیری.» بی‌خدایی و الحاد و شرارت غیریهودیان (رومیان 1:18-32)، بی‌وفایی و بی‌عدالتی یهودیان و عدم پایبندی‌شان به شریعت خدا (رومیان 2:21 تا 3:8)، و در نهایت شهادت و گواهی کلام خدا (رومیان 3:10-18)، همگی پولس را بر آن می‌دارند تا به یك نتیجه‌گیری واحد دست بیابد، و آن این‌که «همهٔ مردم دنیا به‌معنی واقعی کلمه، اهل شریعت خدا هستند» (نه «زیر» شریعت خدا آن‌گونه که در

6:14 آمده است و نه «با» شریعت خدا آن‌گونه که در 2:12 ذکر شده است). تمامی انسانها در جهان مشمول اقتضاهای عادلانهٔ خدا می‌باشند.

2- «شریعت.» کلمهٔ «شریعت» در رساله به رومیان معانی متفاوتی دارد.
- می‌تواند به معنای اقتضاهای عادلانه خدا برای عدالت و تقدیس باشد (3:19، قسمت اول) که متشکل است از اوامر و منهیات و داوریهای موجود در کتاب‌مقدس، مثلاً نظیر «ده فرمان» و سایر احکام اخلاقی (3:20 و 21).
- می‌تواند به معنای اقتضاهای عادلانهٔ خدا برای نزدیك شدن به حضور او و برای نظام بخشیدن به جامعهٔ قومش یعنی اسرائیل باشد (مناسك مذهبی و احکام مدنی) (افسسیان 2:15).
- می‌تواند به معنای کتاب‌های موسی باشد (3:21) یا تمامی عهدعتیق (3:19).
- می‌تواند به معنای یك اصل باشد (3:27).
معنای دقیق را چارچوب متن تعیین می‌کند.

3- «شریعت به‌عنوان کتب عهدعتیق به‌همراه تعالیم و احکام اخلاقی آن» (3:19 قسمت اول). هر آنچه «شریعت»، یعنی کتب عهدعتیق می‌گویند، به تمامی مردم این جهان می‌گویند، مثلاً همان‌گونه که در رومیان 3:10-18 آمده است، زیرا همه «اهل شریعت» هستند (3:19 قسمت دوم). زیرا وقتی پولس رسول قسمت‌هایی از مزامیر و اشعیا را نقل قول می‌کند، «شریعتی» که از آن سخن به میان می‌آورد تنها اشاره به ده فرمان نیست که از بقیهٔ عهدعتیق جدا شده باشد. بلکه منظور از شریعت، احکام خدا و مطالبات و داوریهای اوست که در تمام عهدعتیق یافت می‌شود.
شریعت نمرده است بلکه «سخن» می‌گوید. یکی از کارهای مهم روح خدا این است که مردمان را در مورد گناهکار بودنشان، و عدالت، و داوری خدا آگاه و ملزم کند (یوحنا 16:8). روح‌القدس کلام خدا را به‌کار می‌برد و از طریق آن با قلب و فکر و وجدان مردمان سخن می‌گوید.

4- «شریعت به‌عنوان مقتضیات مطلق خدا برای عدالت و تقدیس (3:19 قسمت اول)، که شامل احکام، منهیات و داوریهای موجود در کتاب‌مقدس است» (3:19 قسمت دوم و 20). خدا عادل و قدوس است. لذا از یك سو می‌خواهد گناه را مجازات کند و از سوی دیگر می‌خواهد که انسان زندگی کامل و مقدسی داشته باشد! این اقتضای خدا «شریعت» خوانده می‌شود (3:19 قسمت دوم). تمامی مردمان «اهل شریعت خدا» هستند و این بدان معنا است که این اقتضای عادلانهٔ خدا شامل تمامی آنان می‌شود . ارادهٔ خدا بر این است که تمامی گناهان مجازات شوند و انسان مقدس و عادل و کامل زندگی کند! حال، خواه یهودی باشند و مکاشفهٔ خاص خدا بر آنان مکشوف شده باشد و خواه غیریهودی که مکاشفهٔ خاص خدا بر آنان مکشوف نشده است، همه موظفند بر اساس معیارهای «شریعت» خدا زندگی کنند. آنان که خارج از محدودهٔ مکاشفهٔ خاص خدا هستند، از محدودهٔ داوری و مجازاتی که عهدعتیق از آن سخن می‌گوید، خارج نیستند .
پس همان‌گونه که مبرهن است که حتی یك نفر نیز وجود ندارد که بتواند بر اساس معیارهای خدا (شریعت 3:19) زندگی کند، پر واضح است که جمیع مردمان مورد خشم و غضب داوری عادلانهٔ خدا قرار دارند! حتی یك نفر نیست که بتواند بی‌عدالتی خود را توجیه کند! هر دهانی در حضور خدا بسته است! پولس رسول این‌گونه نتیجه می‌گیرد که تمامی مردمان در حضور خدا پاسخگو و مسؤول‌اند و بدین‌سان باید در مورد رابطهٔ خود با خدا و نیز رفتار و کردارشان به او حساب پس بدهند.
هر دهانی در حضور خدا بسته است «زیرا» (نمی‌گوییم "در نتیجه") «هیچ کس از اعمال شریعت در حضور خدا عادل شمرده نخواهد شد». زمان فعل آینده، حالت تأکیدی شدید دارد! در اینجا کلمهٔ «شریعت» به معنای تمامی عهدعتیق به‌کار رفته است، اما به‌طور خاص بر مقتضیات عادلانهٔ آن برای تقدیس و عادل شمرده شدن تأکید دارد، همان‌گونه که در تعالیم اخلاقی و فرامین آن ذکر شده است ( 3:20). هیچ انسانی نمی‌تواند با تلاش‌های انسانی خود و یا رعایت اعمال شریعت عادل شمرده شود و نجات بیابد. اگرچه ممکن است کسی برخی از این اعمال را رعایت کند اما قطعاً نمی‌تواند تمامی آنها را به‌جا بیاورد، و خدا نیز چیزی کمتر از رعایت کامل و بی‌چون و چرای تمامی این احکام را نمی‌طلبد! برای این‌که یك شخص با رعایت اعمال شریعت (تعالیم و قوانین اخلاقی کلام خدا) عادل شمرده شود، نباید حتی مرتکب یك گناه نیز شده باشد (ر.ش. یعقوب 2:10)؛ همچنین باید همواره در حضور خدا کامل زندگی کرده باشد (اشعیا 64:6)! بنابراین کاملاً روشن است که در سراسر تاریخ بشر حتی یك نفر هم نیست که بتواند با رعایت اعمال شریعت عادل شمرده شود!

5- «پس هدف شریعت خدا چیست؟» در اینجا کلمهٔ «شریعت» می‌تواند به معنای «مقتضیات عادلانهٔ خدا» باشد، یا «تعالیم و احکام اخلاقی موجود در کتاب‌مقدس». شریعت هدفی دارد اما هدف آن عادل شمردن و یا نجات بخشیدن انسان نیست. بلکه هدف آگاه ساختن وجدان بشر بر گناه و گناهکار بودن او است! شریعت همچون آینه است؛ هر انسان با نگاه کردن در این آینه می‌تواند دریابد که خدا او را چگونه می‌بیند. شریعت وسیله‌ای است در دستان خدا که از طریق آن شخص را بر ضعف و ناتوانی‌اش آگاه می‌سازد و او را به‌سوی مسیح هدایت می‌کند!

گام 4: کاربرد

ملاحظه: کدامیك از حقایق موجود در این بخش، چیزی است کـه مسـیحیان می‌تواننـد امـروز آن را به‌کـار ببرند؟

در میان گذاشتن و یادداشت کردن: با یکدیگر فکر کنیم و از رومیان 3:1-20 فهرستی از کاربردهای احتمالی تهیه کنیم.

ملاحظه: کدام کاربرد احتمالی را خدا می‌خواهد که شما به کاربردی شخصی برای خودتان تبدیل کنید؟

یادداشت کردن: این کاربرد شخصی را در دفترتان بنویسید. می‌توانید کـاربرد شخصـی‌تان را بـا دیگـران در میان بگذارید.

(به یاد داشته باشـید کـه در گروههـای مختلف، افـراد ممکن اسـت حقـایق متفـاوتی را بـرای کـاربرد شخصـی انتخـاب کننـد، یـا حـتی کاربردهـای متفـاوتی را از یـك حقیقت اسـتخراج کننـد. ذیلاً فهرسـتی از کاربردهای احتمالی را ارائه می‌دهیم.)

کاربردهای احتمالی

- 3:1. امتیازات و افتخارات من نمی‌توانند مرا عادل کنند و ناتوانی و قصوراتم نیز نمی‌توانند مـرا از عادل شمرده شدن باز دارند. تنها خدا است که می‌تواند از طریق ایمان مرا عادل به‌شمار آورد.
- 3:2. داشتن کتاب‌مقدس امتیاز بزرگی است. باید آن را خواند و مطالعه کرد!
- 3:3. خدا همواره وفادار خواهد ماند حتی اگر ما بی‌وفا شویم (دوم تیموتائوس 2:13). اما او ما را به‌خاطر بی‌وفایی‌مان داوری خواهد کرد! پس باید سعی کنیم مانند خدا باشیم: وفادار.
- 3:9. هرگز نپنداریم که در مقایسه با دیگران، نژاد، فرهنگ، زبان و یا تاریخ ما بهتر است.
- 3:10-12. عمیقاً بر این حقیقت باور داشته باشیم که بر اساس معیارهای خدا، انسـان نفسـانی از لحاظ روحانی و اخلاقی فاسد و منحرف است.
- 3:13-14. مراقب زبان خود باشیم (مزمور 141:3).
- 3:15-17. هرگز در جنگ و ستیز مردمان درگیر نشویم.
- 3:18. همواره رابطهٔ فردی و صمیمی خود با خدای زنده را حفظ کنیم.
- 3:19. سعی نکنیم خود را در چشم خدا عادل جلوه دهیم.
- 3:20. از تعالیم و اخلاقیات شریعت که در کلام خدا آمده است همچون آینه‌ای استفاده کنیم، و خود را در آن چنان ببینم که خدا ما را می‌بیند.

کاربردهای شخصی

این گفته که «بیایید دست به شرارت بزنیم تا نیکی از آن حاصل شـود» گفته‌ای غـیراخلاقی و تعلیمی است دروغین. من به‌عنوان یك معلم نمی‌خواهم آموزه‌ای تعلیم بدهم که مضمونی غیراخلاقی داشته باشد و یا با اصول اخلاقی کلام خدا متناقض باشد. همچنین بـه عنـوان معلم کلام خـدا، می‌خـواهم کلام خـدا را به‌درستی درك کنم و تعلیم دهم (دوم تیموتائوس 2:15).

- می‌خواهم با استناد به متن‌هایی از کلام خدا به مردم ثابت کنم که همه گنـاه کرده‌انـد و ذاتـاً منحـرف و فاسد شده‌اند. حتی افرادی که در چشم دیگران به‌اصطلاح «نیك» هستند، به عادل شمرده شـدن توسـط خدا نیازمندند.

گام 5: دعا

دعا: هر یك از ما به‌نوبت در بارهٔ یکی از حقایقی که خدا از رومیان 3:1-20 بـه مـا آموختـه اسـت، دعـا کنیم.

(نسبت به آنچه که در طول این بررسی کتابمقدس آموخته‌اید، در دعا واکنش نشان دهید. تمرین کنید که فقط طی یك یا دو جمله دعا کنید. به یاد داشته باشید که افراد در گروههـای مختلف، در بـارهٔ مطـالب متفاوتی دعا خواهند کرد.)

5 دعا (8 دقیقه)

دعای واکنشی

در واکنش به آنچه که امروز آموختید، به‌نوبت دعاهایی کوتاه به‌حضور خدا بکنید.

یا گروه را به دسته‌های دو نفری یا سه نفری تقسیم کنید تا در واکنش به آنچه که امـروز آموختیـد، بـه حضور خدا دعا کنید.

6 تکلیف (2 دقیقه)

برای جلسه بعد

( رهبر: این تکلیف را به‌صورت نوشته به اعضای گروه بدهید یا بخواهید کـه آن را در دفـتر یادداشتشـان رونویسی کنند).

- تعهد: نسبت به شاگردسازی و بنای کلیسا و موعظهٔ ملکوت احساس تعهد کنید.
برای یك فرد یا یك گروه «رومیان 3:1-20» را موعظه کنید، یا تعلیم دهید یا بررسی نمایید.
- وقت خلوت: هر روز به اندازهٔ نصف فصل از دوم سموئیل 2ـ 5ـ 6ـ 7 را بخوانید. از روش حقیقت دلخواه استفاده کنید. یادداشت بردارید.
- به خاطر سپردن: رومیان 3:28 را مورد تعمق قرار داده، آن را به خاطر بسپارید. 5 آیه آخری را که حفظ کردید، هر روز تکرار کنید.
- دعا: در این هفته برای یك شخص یا یك چیز مشخص دعا کنید و ببنید که خدا چه می‌کند (مزمور 5:3).
- آمادگی: مثل گنج مخفی از متی 13:44 و مثل مروارید گرانبها از متی 13:45-46. از روش 6 گام برای تفسیر مَثَل‌ها استفاده کنید.
- پوشهٔ مربوط به «موعظهٔ ملکوت خدا» را تکمیل کنید.